

Notat til Folketingets Europaudvalg og Folketingets Skatteudvalg

Notat

10. maj 2017
J.nr. 2017 - 1307

Kontor:
Miljø, energi og motor

Initialer:
NC

Om afgivelse af indlæg i EU-Domstolens sag C-49/17 – Koppers Denmark A/S mod Skatteministeriet

1. Indledning

Østre Landsret har ved kendelse af 27. januar 2017 forelagt EU-Domstolen to spørgsmål vedrørende fortolkningen af direktiv 2003/96 af 27. oktober 2003 om omstrukturering af EF-bestemmelserne for beskatning af energiprodukter og elektricitet ("energibeskatningsdirektivet").

Baggrunden for forelæggelsen er, at Koppers Denmark A/S ("Koppers") har anlagt sag mod Skatteministeriet med påstand om, at ministeriet skal anerkende, at Koppers forbrug af kemikaliet, solvent, i virksomhedens anlæg i Nyborg er afgiftsfritaget.

Det centrale spørgsmål i sagen er, om energibeskatningsdirektivets artikel 21, stk. 3, skal forstås således, at forbrug af egenproducerede energiprodukter til fremstilling af andre energiprodukter er omfattet af bestemmelsen og dermed afgiftsfritaget, hvis de fremstillede energiprodukter ikke anvendes til motorbrændstof eller brændsel til opvarmning.

2. Sagens faktiske omstændigheder og juridiske problemstilling

Koppers fremstiller kemikalierne anodebeg, carbon black feedstock, kreosotolie, naftalin, naphthalene still residue og solvent på virksomhedens to anlæg i Nyborg. Solventen bliver fremstillet på virksomhedens naftalinanlæg og benyttes som brændsel i det andet anlæg, tjæredestillationsanlægget.

Alle kemikalierne, der produceres på anlæggene, er omfattet af definitionen på energiprodukter i energibeskatningsdirektivets artikel 2, stk. 1. Solvent er det eneste af kemikalierne, der er pålagt energiafgifter, idet ingen af de øvrige kemikalier anvendes til brændsel.

Det fremgår af direktivets artikel 2, stk. 4, at direktivet ikke finder anvendelse på energiprodukter, der anvendes til andet end motorbrændstof eller brændsel til opvarmning. Bestemmelsen indebærer, at energiprodukter, der er omfattet af definitionen i direktivets artikel 2, stk. 1, alligevel ikke reguleres af direktivet, hvis de anvendes til andet end motorbrændstof eller brændsel til opvarmning.

Direktivets artikel 21, stk. 3, 3. pkt., har følgende ordlyd:

”Når forbruget sker med henblik på formål, som ikke vedrører produktion af energiprodukter, og især til fremdrift af køretøjer, betragtes dette imidlertid som en afgiftsudenlig begivenhed, hvorved afgiften forfalder.”

Spørgsmålet i denne sag er, om denne bestemmelse hindrer Danmark i at opkræve afgift af den af Koppers afbrændte solvent, der anvendes til fremstilling af kemikalier, der er omfattet af energibeskatningsdirektivets definition på ”energiprodukter”, når disse ”energiprodukter” ikke anvendes til motorbrændstof eller brændsel til opvarmning.

Koppers har under retssagen ved Østre Landsret gjort gældende, at samtlige kemikalier, der produceres på virksomhedens anlæg, er omfattet af definitionen på ”energiprodukter” i energibeskatningsdirektivets artikel 2, stk. 1, og at direktivets artikel 21, stk. 3, derfor indebærer, at forbrug af energiprodukter i forbindelse med Koppers’ produktion af disse produkter er afgiftsfritaget.

Skatteministeriet har heroverfor gjort gældende, at energibeskatningsdirektivets artikel 21, stk. 3, skal forstås således, at forbrug af egenproducerede energiprodukter til fremstilling af andre energiprodukter er omfattet af bestemmelsen og dermed afgiftsfritaget, hvis – og kun hvis – både de forbrugte og de fremstillede energiprodukter er reguleret af direktivet.

Østre Landsret anmodede ved kendelse af 27. januar 2017 EU-Domstolen om at besvare følgende præjudicielle spørgsmål:

”1. Skal artikel 21, stk. 3, i direktiv 2003/96/EF om omstrukturering af EF-bestemmelserne for beskatning af energiprodukter og elektricitet fortolkes således, at forbrug af egenproducerede energiprodukter til fremstilling af andre energiprodukter er afgiftsfritaget i en situation som den i hovedsagen foreliggende, hvor de fremstillede energiprodukter ikke anvendes til motorbrændstof eller brændsel til opvarmning?

2. Skal artikel 21, stk. 3 i direktiv 2003/96/EF om omstrukturering af EF-bestemmelserne for beskatning af energiprodukter og elektricitet fortolkes således, at medlemsstaterne kan begrænse fritagelsens anvendelsesområde til alene at omfatte forbrug af et energiprodukt, der medgår til produktionen af et tilsvarende energiprodukt (dvs. et energiprodukt, der som det forbrugte energiprodukt også er afgiftspligtigt)?”

3. Regeringens interesse i sagen

Regeringen vil afgive indlæg i sagen, hvori der, i overensstemmelse med Skatteministeriets anbringender for Østre Landsret, argumenteres for, at energibeskatningsdirektivets artikel 21, stk. 3, skal forstås således, at forbrug af egenproducerede energiprodukter til fremstilling af andre energiprodukter er omfattet af bestemmelsen og dermed afgiftsfritaget, hvis – og kun hvis – de fremstillede energiprodukter anvendes til motorbrændstof eller brændsel til opvarmning.